

Ruw verstoord

Colofon

ISBN: 978 90 8954 701 9

1e druk 2014

© 2014, Jara Lee

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto auteurs: Loes van Setten Lovasetfotografie

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Ruw verstoord

Jara Lee

Louis Sardou keek naar zijn broer, die met zijn ogen dicht aan de keukentafel zat.

‘Zit je nou te slapen of doe je net alsof je aan het bidden bent?’ vroeg hij. ‘Slapen doe je in je bed en onze moeder heeft genoeg gebeden, dus dat hoeft niet meer.’

‘Nee, ik slaap niet,’ bromde Pierre tegen zijn tweelingbroer. ‘Laat me toch, man.’

‘Je zat met je ogen dicht, vandaar dat ik het je vroeg.’

‘Niet waar,’ ontkende Pierre. ‘Je ziet spoken.’

Louis haalde zijn schouders op en hij nam een slokje rode wijn.

‘*Merde*, mag ik in mijn eigen huis met mijn ogen dicht zitten?’

‘Van mij wel,’ bromde Louis. ‘Mag ik dan niet vragen waarom je met je ogen dicht aan tafel zit na het eten?’

‘Omdat ik oude ogen heb, zeur,’ bromde Pierre. ‘Man, zaag niet zo.’

Louis schudde zijn hoofd en staarde naar de vrijwel lege tafel, waar een schaal met fruit en twee glazen wijn op stonden. Ze hadden net hun avondeten op en ze genoten zoals gewoonlijk van een laatste glas wijn voor ze naar bed zouden gaan.

‘Morgen komt Luc,’ zei Louis. ‘Dan moet je meer koken.’

‘Ik dacht overmorgen.’

‘Wat zei je?’

‘Overmorgen. Niet morgen.’ Pierre knikte, zelf overtuigd van zijn gelijk. ‘Ik zat niet te slapen. Zie je het nou?’

‘Morgen,’ zei Louis resoluut. ‘Vandaag is de lente begonnen en hij zou de dag daarna komen. Dat is morgen.’

‘Als je maar niet denkt dat ik seniel word. Dat zit niet in onze familie.’

‘Vergeetachtig. Dat kan altijd. We zijn ook al veel ouder dan pa en ma geworden zijn, dus je kunt het niet weten.’

Louis pakte zijn glas. ‘Ma was ook vergeetachtig op het laatst.’

‘Ik ben nog niet van plan om op te stappen,’ zei Pierre.

‘Dat kan ook niet. Ik ga die koeien niet melken.’

‘En ik ga niet met de geiten de berg op.’

‘Dat kun je niet eens meer met die versleten heup van je.’

‘Dat hoeft je mij niet te vertellen,’ mopperde Pierre.

‘Lente betekent ook dat je aan de moestuin moet beginnen. Vergeet je dat niet?’ Louis zette zijn glas weer neer. ‘Dit jaar wel weer augurken en meer knoflook dan vorig jaar.’

‘Ik zei toch, ik ben niet seniel. Je hoeft me niet alles voor te kauwen.’

Louis zuchtte en hij staaarde weer naar de tafel.

‘Wat zit je nou steeds naar die tafel te staren?’

‘Niks. Laat maar,’ mompelde Louis, vrijwel onverstaanbaar.

‘Wat zei je?’

‘Laat maar,’ zei Louis wat luider. ‘Ik ga zo naar bed.’

‘Ik laat niks. Jij bemoeit je ook met mij.’

Louis kende zijn tweelingbroer en besloot gewoon van onderwerp te veranderen. ‘Ga je morgen kaas maken? Is de tank al vol?’

‘Slavendrijver,’ mopperde Pierre. ‘Ik kan niet alles tegelijk. Ik moet aan de moestuin beginnen, de koeien moeten gemolken en ik heb nog meer te doen. Jij zit de hele dag op die berg.’

‘In weer en wind, terwijl jij hier droog en warm binnen kunt zitten,’ bromde Louis. ‘Ga je nou wel of niet kaas maken?’

‘Overmorgen.’ Pierre knikte. ‘Daar kunnen mijn versleten botten ook niet meer tegen. Dat weet je best.’

‘Misschien moeten we Luc vragen om de moestuin te doen. Kan hij dat?’

‘Weet ik veel.’

‘Jij hebt hem vaker gesproken dan ik. Zoals je zelf al zei, ik zit elke dag met de geiten op de berg.’

‘Ja, dat kan hij wel. Denk ik.’

‘Als ik de lucht kan vertrouwen, is het morgenochtend nog droog, maar het gaat in de loop van de middag regenen. Ik ga dus morgen eerder weg dan vandaag. Mogelijk al tegen zevenen.’ Louis pakte zijn glas en dronk het leeg. ‘Dan kan ik eerder in de middag terug, als die beesten hun pens vol hebben gevreten.’

‘Er komt helemaal geen regen,’ bromde Pierre.

‘Wel waar.’

‘Niet waar. Mijn eksterroog zegt het.’

‘Dat heeft het al zo vaak mis gehad. Daar zou ik niet meer op vertrouwen.’

‘Nee, jouw ogen doen het nog lekker.’

‘Beter dan jouw heup en knieën.’

‘Niet waar.’

Louis haalde zijn schouders op, stond op en schuifelde met zijn lege glas in zijn hand naar het eenvoudige aanrecht. ‘Ik zie je morgenmiddag wel weer. Als ik terug ben. Los van die heup en knieën zou je ook met die kale kop de berg niet meer op kunnen. Je zou kou vatten.’

‘Wie moest jou vorige week oprapen? Nou?’ Pierre stond kreunend op. ‘Toen liep je ook niet op het paadje.’

‘Moet ik je stok even aangeven?’ Louis besloot niet te reageren op de opmerking van zijn broer.

‘Ja,’ antwoordde hij. ‘Ga jij je nog wassen?’

‘Dat heb ik toch al gedaan,’ verzuchtte Louis. ‘Toen jij eten stond te koken.’

‘O ja. Nou, geef die stok dan,’ snauwde hij.

Louis liep naar de tafel en gaf zijn broer de wandelstok.

‘Bedankt,’ bromde hij.

Louis liep naar de gang. ‘Dus jij zegt Luc dat hij de moestuin moet bijhouden.’

‘Ja, ja.’ Pierre schuifelde achter hem aan, leunend op zijn stok. ‘Slaap lekker.’

Luc Sardou slaakte een zucht van opluchting toen hij in de verte de oude boerderij van zijn ooms zag. Hij was vroeg in de ochtend vertrokken uit Montélimar. In zijn auto zou die rit net iets meer dan een uur hebben geduurd, maar hij had besloten om een tractor met aanhangwagen aan te schaffen, omdat zijn ooms die zelf niet hadden en hij verwachtte dat een dergelijk landbouwwerktuig in de toekomst wel eens van pas kon komen.

Hij had met een weemoedig gevoel het huis waar hij was geboren en getogen afgesloten en achtergelaten. Na het overlijden van zijn moeder, had hij geruime tijd nagedacht over wat hij zou doen met zijn leven. Uiteindelijk had hij besloten om bij zijn oude ooms in te trekken. Beide mannen van ruim tachtig waren nu nog wel in staat om voor zichzelf te zorgen, maar hoelang dat nog zo zou blijven was onbekend. Ze zouden zomaar hulpbehoevend kunnen worden zoals ook zijn vader, de broer van de twee ooms, het laatste jaar van zijn leven geweest was.

Hij keek even achterom en zag dat zijn inboedel en de bouwmaterialen die hij alvast gekocht had, nog netjes onder het grote zeil op de aanhanger lagen, waarna hij de weg af draaide het erf op van de grote oude boerderij.

Pierre wiste het zweet van zijn voorhoofd. Na het melken van de koeien was hij zelf maar in de tuin begonnen. Het was hem eigenlijk te zwaar, maar hij was te trots om het later op de dag aan zijn neef te vragen.

Aan het geronk te horen, parkeerde er een tractor op het terrein. Hij pakte zijn wandelstok op, die naast hem lag, en hij sjokte om het woonhuis heen. Het zou de buurman weleens kunnen zijn, die wel vaker even kwam kijken.

Tot zijn stomme verbazing zag hij zijn neef op de tractor

met aanhanger zitten. Met open mond bleef hij staan kijken. ‘Goedemorgen, oom Pierre,’ riep Luc en hij klom van de tractor. Hij liep op zijn oom af, begroette hem en wees op de tractor. ‘Ik dacht dat een dergelijk apparaat wel nuttig kon zijn.’ ‘Hoezo? Jouw tuin is toch niet zo groot?’ zei Pierre verbaasd. ‘Ik kom hier wonen en dat modderpad is niet altijd geschikt voor een normale auto. Nu kon ik gelijk mijn hele inboedel meenemen.’

‘Hier wonen? Hoezo? Heb je dat met Louis afgesproken? Ik weet van niks. Hoe moet dat dan allemaal?’ Hij wist zich geen raad en hij kon zich niet herinneren dat dit was gepland.

‘Net op tijd dus,’ mompelde Luc en hij knikte vriendelijk naar zijn oom. ‘Ja. Dat klopt. Ik kom jullie een beetje helpen.’

‘O.’ Pierre slaakte een diepe zucht. ‘Maar dat is helemaal niet nodig. Wij redden ons uitstekend.’

‘Ik wil hier ook beginnen als loodgieter, dus ik loop jullie echt niet voor de voeten. Ik zal eens kijken of ik die tractor en aanhanger in de grote schuur kan zetten.’

‘Loodgieter?’ Pierre was een beetje in de war. ‘Die hebben we niet nodig. Het gaat allemaal best.’

Luc besloot verder geen uitleg te geven. Hij slenterde terug naar de gloednieuwe tractor.

‘Wil je zo koffie?’ brulde Pierre hem achterna.

‘Ik ben niet doof zoals oom Louis,’ zei Luc, die zonder om te kijken doorliep. ‘Koffie is goed.’

Pierre schuifelde naar de deur. Hij ging de grote woonkeuken binnen. Het houtfornuis smeulde nog. Hij pakte een fluitketel, vulde hem met water, zette hem op het fornuis en zocht vervolgens de filterhouder en de koffiekkan. Daarna ging hij bij de tafel zitten wachten tot het water kookte.

Luc was eerst naar de grootste van drie schuren gelopen.

Het was duidelijk dat deze schuur gebruikt werd als opslagruimte, maar hij wist dat in het verleden hier een twintigtal koeien had gestaan. Nu had oom Pierre nog slechts drie koeien, die in de kleinere en ook wat nieuwere schuur stonden.

Nadat hij wat ruimte gemaakt had, liep hij terug naar de tractor en reed hem met aanhanger en al de schuur in.

Zich uittrekkend, sjokte hij naar de woning en stapte de keuken binnen.

‘Is de koffie al klaar?’ Hij ging aan de keukentafel zitten. Hij koos bewust niet voor de stoel waar oom Louis altijd op zat, omdat hij wist dat beide oude ooms nogal gehecht waren aan hun eigen plekje aan de grote keukentafel.

‘Het water kookt bijna,’ zei Pierre. ‘Dan krijg je echte ouderwetse koffie. Blijf je echt hier wonen? We hebben kamers genoeg, maar ik weet niet of Louis het wel goedkeurt. Hoe doe je dat met je eigen huis?’

‘Verkocht,’ antwoordde Luc. ‘Vanmorgen de sleutel afgegeven.’

‘Ik snap het niet.’ Pierre stond op toen de fluitketel begon te fluiten. Hij pakte zijn stok en schuifelde naar het aanrecht. Met een enigszins bevende hand schonk hij water op de koffie in het filter.

‘Dat is ook niet nodig,’ mompelde Luc. ‘Doe maar koffie. Dan ga ik mijn kamer inrichten.’

Pierre schonk twee mokken kokend hete koffie in.

‘Alsjeblieft.’ Hij liep nog eens naar het aanrecht om zijn eigen mok te pakken.

‘Bedankt.’ Luc meende te zien dat zijn vierentachtigjarige oom weer iets minder goed liep dan tijdens zijn vorige bezoek.

‘Zo, lekker.’ Pierre ging zitten. ‘Wel oppassen. Het is heet.’

Luc knikte. ‘Alles goed met de koeien?’

‘Ja, alles gaat best met de koeien.’

‘En met oom Louis en de geiten?’

‘Alles best,’ bromde Pierre. ‘Gewoon, net als altijd.’

Luc knikte en nam voorzichtig een slokje.

‘Dus je blijft hier echt wonen?’ vroeg Pierre nog eens. ‘In welke kamer dan? Die van mij of die van Louis van vroeger?’

‘De oude kamer van mijn pa.’

‘O, ook goed.’

‘Die staat toch al bijna leeg?’

‘Ik weet alleen niet of Louis het ermee eens is. Misschien moet je hem even zoeken. Hij loopt buiten.’

‘Die spreek ik wel als hij terug is met de geiten. Hij wist ervan.’

‘Ik niet. Daarom snap ik het niet.’

‘Ik kan niet terug, dus het kan niet anders.’

‘O, nou ja.’ Pierre slurpte van zijn gloeiend hete koffie. ‘Hij zal zo wel komen, denk ik.’

Luc keek op zijn horloge en hij schudde zijn hoofd. Hij wist dat oom Louis zelden voor drie uur in de middag terug was met zijn geiten.

‘Echte gemalen koffie.’ Pierre wees naar de koffiemolen aan de muur. ‘Er gaat niets boven eigen gemalen koffie.’

Luc keek de keuken eens rond en hij moest constateren dat het er netjes en schoon uitzag. Hij wist dat het ook gold voor de slaapkamers van zijn ooms en de oude badkamer met het lavet, maar dat de niet tot zelden gebruikte kamers er duidelijk minder schoon uitzagen. De boerderij was dan ook veel te groot om bijgehouden te worden door een oude man zoals oom Pierre. ‘Wat was je aan het doen?’

‘Ik was even buiten bezig.’

‘In de moestuin?’

‘Ja, Louis zei dat het weer tijd was, dus...’

‘Dat klopt toch ook?’ Luc zette de lege kop op tafel.

‘Jazeker.’

‘Dan ga ik die kamer eerst maar eens helemaal leeghalen en schoonmaken. Maar als je ergens hulp bij nodig hebt, roep je me maar.’

‘Nee hoor, gaat best.’ Pierre pakte zijn stok op en hij kwam kreunend overeind.

‘Ja, dat is duidelijk.’

‘Nou, aan het werk.’ Pierre schuifelde naar de deur.

Luc knikte en slenterde de gang in, op weg naar de kamer die vanaf vandaag de zijne zou zijn. Hij hoorde zijn oom de buitendeur uit gaan en bleef in de deuropening staan. Er stond al jaren geen bed meer, maar nog wel een grote kast en een bureau met een oude stoel.

‘Die kast houd ik, maar dat bureau gaat eruit.’ Hij opende de kast om te zien of daar nog oude kleding in lag of hing.

Louis sloot de voorraadkast en slenterde terug naar de keukentafel.

‘Ik neem wel wat meer koffie en wijn mee,’ zei hij, nadat hij was gaan zitten. ‘We zijn nu met drie.’

‘Ja, gaat wel hard zo,’ bromde Pierre. Ze hadden elkaar nauwelijks gesproken door alle drukte. ‘Wist jij ervan?’

‘Ja, en jij ook. Dit was al afgesproken op de begrafenis van Beatrice, vorig jaar.’

‘Vorig jaar?’ Pierre fronste zijn wenkbrauwen.

‘Toen we onze schoonzus begraven hebben, de moeder van Luc. Dat weet je toch nog wel?’

‘Ik ben niet dement!’ mopperde Pierre. ‘Ik weet toch zeker wel wie Beatrice is.’

‘Luc blijft hier. Als wij dood zijn, is de boerderij van hem. Zo hebben we het geregeld.’

‘Dat is allemaal oud nieuws.’ Hij slaakte een diepe zucht. ‘Laat maar.’

Louis keek nog eens naar zijn boodschappenlijstje en hij knikte. ‘Dat is genoeg voor een week.’

‘En als hij een vrouw krijgt? Pest je die dan ook weg?’

Louis keek nijdig. ‘Dat heb ik nooit gedaan. Die vrouwen waren gewoon niet goed genoeg.’

‘Nee, dat was omdat jij altijd zo liep te zeiken. Dat weet je best.’

Louis haalde zijn schouders op. ‘Ouwe koeien.’

‘Ik vroeg je wat.’

‘Ik doe niks en heb je nooit een strobreed in de weg gelegd.’

‘Dat heb je wel,’ zei Pierre. ‘In jouw ogen waren ze niet goed. Ze hielden het met jou niet uit.’

‘Dan was dat hun probleem en niet het mijne,’ beet Louis zijn broer toe. ‘Laat het nou rusten. Dat speelde bijna een eeuw geleden.’

‘Marie was anders best lief, maar jij deed alsof zij de huishoudster was. Daar kon ze niet tegen.’

Louis dacht even na en hij schudde zijn hoofd. ‘Moet je nou echt zo zeuren over een vrouw die al twintig jaar geleden overleden is?’

‘Jij gaf geen antwoord op mijn vraag.’

‘Jij stelde geen vraag. Je haalt een hoop ouwe koeien uit de sloot.’

‘Niet, ik heb ze vanmorgen gemolken.’

‘Mooi,’ zuchtte Louis. ‘Waar blijft Carice nou? Ik wil maar klaar zijn met de boodschappen.’

‘Weet ik veel.’

Louis pakte het lijstje nog eens op. ‘Hadden we eigenlijk nog genoeg waspoeder?’

‘Geen idee.’ Pierre pakte zijn stok en hij stond kreunend op. ‘Ik zal even kijken.’ Hij schuifelde naar de badkamer en keek onder het lavet.

Louis keek hem na en hij schudde zijn hoofd.

‘Ik mag dan wat doof worden, hij vergeet te veel voor zijn leeftijd,’ mompelde hij. ‘Luc trekt mooi op tijd hier bij ons in.’ Pierre sjokte terug naar de keuken. ‘Een half pak.’ Hij ging weer zitten.

Louis pakte een potlood en hij vulde de lijst aan.

‘Wat als Luc een vrouw krijgt? Dan wordt het huis te klein.’

‘Die krijgt hij niet.’

‘Wie zegt dat?’

‘Hij is vijftig en al die jaren alleen gebleven.’

‘Nou ja, ze lopen hier ook niet echt in het wild,’ grinnikte Pierre.

Louis haalde zijn schouders op. ‘Laat het rusten, wil je?’

‘Jij lijkt wel allergisch voor vrouwen,’ bromde Pierre niet al te luid.

Louis hoorde zijn broer wel, maar verstond niet goed wat hij zei.

‘Lekker doorgaan zo,’ mopperde hij. ‘Mompelen, terwijl je weet dat ik wat hardhorend ben. Als ik het dan toch niet mag horen, houd dan gewoon je mond.’

‘Stuk chagrijn. Je lijkt wel allergisch voor vrouwen,’ zei Pierre, dit keer luid.

‘Wie?’ Carice Dubois stapte de keuken binnen. ‘Sorry dat ik zo laat ben. Pascal was zo lastig en die moest ik eerst kalmeren. Ik kan hem niet in een woedebui bij mam achterlaten. Maar als jullie allergisch zijn voor vrouwen, dan ga ik wel weer.’ Ze keek beide oude mannen met een grijns op haar gezicht aan.

Haar hele leven kwam ze al bij de tweelingbroers over de vloer, dus wist ze dat ze het kon zeggen.

‘Niet naar hem luisteren,’ bromde Louis, die opstond en het lijstje pakte. ‘Hij is van slag omdat Luc bij ons ingetrokken is.’

‘Luc? Laat me denken,’ zei Carice. ‘Dat is toch familie van jullie?’

‘Let maar niet op hem. Hij wordt met de dag chagrijniger,’ zei Pierre.

‘Dat zijn jullie allebei,’ grinnikte Carice en ze gaf Pierre een kus op zijn wang. ‘Jullie lijken helemaal geen tweeling. Die hebben toch nooit ruzie?’

‘We komen niet uit één ei,’ bromde Pierre. ‘Dat is het. Ik ben de grootste en hij is de oudste.’

Carice kon haar lachen niet inhouden.

‘Wij hebben ook nooit ruzie,’ bromde Louis. ‘Dat lijkt maar zo.’

‘Nee, een verschil van mening. Dat is iets anders.’

‘Maar nou heb ik nog geen antwoord,’ zei Carice lachend.

‘Wat vroeg je dan?’ vroeg Pierre.

‘Luc is onze neef, de zoon van onze broer,’ antwoordde Louis. ‘Gaan we? Ik wil alles in huis hebben.’

‘O ja. Die naam heb ik wel vaker gehoord,’ zei Carice. ‘Ik ben zover. Dag Pierre.’

Pierre knikte naar haar. ‘Staat waspoeder wel op je lijst, Louis?’

Louis knikte en hij sjokte naar de gang, waar hij zijn jas pakte en controleerde of zijn portefeuille erin zat. Hij deed zijn jas aan en hij liep naar de rode Renault Clio van Carice.

Carice haalde hem in en ze hield het portier voor hem open. ‘Ga maar lekker zitten.’ Ze had het gevoel dat hij met de week meer voorovergebogen liep. ‘Gaat het wel?’

‘Het gaat nog best.’ Hij had even ruzie met de veiligheidsgordel, maar wist hem toch om te krijgen.

Carice ging achter het stuur zitten. ‘Niks vergeten?’

Louis controleerde nog eens of hij zijn lijstje en zijn portefeuille bij zich had. ‘Rijden maar.’

Carice startte en ze reed langzaam het erf af, de kronkelige weg op.

Louis wachtte tot ze de doorgaande weg bereikt hadden.

‘Hoe is het met je moeder, Clara? Geen veranderingen?’

Carice kwam al jaren elke zaterdag om met hem boodschappen te doen. Alleen in de winter kwam ze om de week en afhankelijk van het weer en de begaanbaarheid van de wegen. Haar moeder was jarenlang huishoudster bij zijn ouders geweest en dus kende hij Carice al sinds haar geboorte.

‘Nee, gelukkig geen veranderingen,’ antwoordde ze. ‘En behalve een nieuwe bewoner, is met jullie ook alles goed?’ Ze moest altijd uitgebreid verslag doen aan haar moeder, als ze bij hen geweest was. Heel af en toe nam ze haar moeder nog weleens mee op bezoek bij de oude tweeling, maar de man-

nen wilden altijd precies weten wanneer ze dan kwamen. Ze waren erg graag op zichzelf. En haar moeder zat sinds vier jaar in een rolstoel, dus gemakkelijk was het niet.

‘Pierre is aan het aftakelen, maar ik houd hem wel in de gaten en krijg nu hulp van Luc.’

‘Dat valt toch wel mee? Zolang jullie nog kibbelen.’ Ze glimlachte en ze lette ondertussen goed op. Het was een erg smalle weg. Als er een tegenligger kwam, moesten ze beiden door de berm rijden om elkaar te passeren. Of het was hopen dat er een inham kwam, om even te kunnen blijven staan.

Gelukkig was het rustig en ze hoefde niet uit te wijken.

‘Discussiëren. Dat is het. Maar ik heb uiteindelijk toch altijd het laatste woord, nu ik de oudste ben.’

‘Ja, dat zal wel,’ zei Carice. ‘Fijn dat Luc jullie komt helpen.’

Luc stond op het erf bij zijn auto en wachtte op het vertrek van Carice, die net terug was van boodschappen doen met zijn oom Louis. Terwijl zij weg waren, had hij zijn oom Pierre uitgehoord over de veel jongere vrouw en een aardig beeld gekregen van haar en haar leven. Zijn ooms vertrouwden haar en haar familie, wat al als heel bijzonder gezien mocht worden. Hij had begrepen dat zijn oma en de moeder van Carice min of meer vriendinnen waren geweest, ook al was die moeder hulp in de huishouding.

Uit het verhaal van zijn oom had hij begrepen dat het geen zin had om voor te stellen dat ze niet langer nodig was, omdat de oude afspraak toch niet zou veranderen. Zij ging namelijk zelf ook boodschappen doen en dus spaarde het benzine uit. De ooms betaalden haar voor de benzine en hoefden zo niet zelf een auto te kopen en alles wat daarbij kwam. Hij was wel verbaasd geweest om te horen dat ze beiden hun rijbewijs hadden, ook al hadden ze in de laatste vijftwintig jaar niet meer achter een stuur gezeten.

Hij zag de jonge vrouw de boerderij uit komen en hij slenterde naar haar auto.

‘Ik weet niet of oom Louis het weleens zegt,’ begon hij. ‘Maar ik vind een bedankje wel op zijn plaats, al betalen we er natuurlijk ook wat voor.’

‘Sorry?’ Ze keek verbaasd. ‘U moet hun neef zijn, of heb ik het verkeerd begrepen? Aangenaam, ik ben Carice Dubois.’ Ze stak haar hand uit.

‘Dat klopt,’ antwoordde Luc, die geen aanstalten maakte om haar hand te schudden. ‘Ik wil je bedanken voor het feit dat je al zo lang boodschappen doet met oom Louis. Ik denk niet dat hij dat zelf vaak doet.’

‘Dat doe ik al jaren,’ zei Carice vriendelijk. ‘Het is echt geen enkel probleem.’ Ze had een vreemd gevoel bij deze man.

Luc hield zijn handen in zijn broekzakken en hij vroeg zich af of hij haar kon vragen om hem met iets te helpen.

In de afgelopen dagen had hij nog tweemaal terloops een opmerking gemaakt over een douche en een bad in de badkamer, maar zijn ooms hadden er niets van willen horen. ‘Ze worden oud, vind je ook niet? Al is het knap dat ze nog zo zelfstandig zijn.’

‘Ja, absoluut,’ zei Carice. ‘Heb ik het goed begrepen dat u hier komt wonen?’

‘Ja, in de oude kamer van mijn eigen pa.’

‘Ja, hoe zit het nou eigenlijk precies? Ik begrijp dat u hun neef bent.’

Hij knikte. ‘Dat klopt. Mijn vader was de twee jaar oudere broer van oom Pierre en oom Louis.’

‘O ja. Nu weet ik het weer.’

‘Ik heb tot vorig jaar voor mijn moeder gezorgd, tot ze overleed,’ vertelde Luc. ‘Na de begrafenis hebben we dit zo afgesproken. Ik heb in Montélimar alles opgeruimd en verkocht.’

‘Ik begrijp het,’ zei Carice. ‘Ik zorg voor mijn hulpbehoevende moeder. Ze zit sinds vier jaar in een rolstoel, na een mislukte herniaoperatie. En dan is mijn jongere broertje er ook nog. Pascal is zwakbegaafd. Mijn moeder zou hem niet meer de baas zijn. Hij heeft nogal eens driftbuien. Zo is overal wel wat, hè?’

Luc had al zoiets begrepen uit het verhaal van oom Pierre. Hij besloot toch te proberen haar te vragen hem te helpen.

‘Mijn moeder had de laatste jaren ook een slechte heup en had veel baat bij een warm bad. In de winter zelfs dagelijks. Denk jij ook niet dat zoiets goed zou zijn voor oom Pierre?’

‘Ja, dat weet ik wel zeker. Wij hebben een aangepast bad, zodat ik moeder gemakkelijker kan helpen. Dat zou echt iets voor hen zijn.’